

Ἐμπνέομαι ἐκείθεν. Αἱ ἐπιστῆμαι, αἱ κοινότητες τείνουν πρὸς τὸ καλύτερον βλέπν. ἔρα καί...

Πάνε καλά! Ἀλλὰ αὐτὸ δὲν ἔχει σχέση με τοὺς Ρωμιοὺς! ἡ γενικὴ πρόθεσις δὲν ἀντανάγκη πάντοτε...

Καὶ ὅπως εἶπες πέρα πάνω...

Τότε πλὴν ἑξαγράβην ὡς ἀπερίλυτος πίκτων εἰς σιγή-

ρουν βρῆχον:

«Ἢ καὶ αἰεὶ δὲν θὰ κολλᾷτε τὰ γενικά κακὰ τῆς ἀνθρωπότητος εἰς τὴν σάλακα τῶν Ρωμίων, ἢ κ' ἐγὼ δὲν θὰ παύσω νὰ φορτίζω εἰς τὴν ράχιν τῶν τὰς ἐλπίδας ἐκ τῆς προόδου τοῦ κόσμου!»

Εἰς ἀναζητήτων εἰδοποιεῖ διαφορὰς.

Ἦν Νέξ-Πάλε. Σὲ χαιρετῶ.

CONSTANS

ΤΡΑΓΩΔΙΑ ΤΗΣ ΓΡΗΑΣ

I.

Κορίτσι μου, μὴν πᾶτε ποτὲ σὰς ἐς τὸν καθέβηται, 'κεῖ μέσα πάντα πέφτει τ' ἀγγίστρι τοῦ διαβόλου!

Κορίτσι μὴν κοιτάτε, τὰ λούθα, τὰ στολίδια αὐτὰ 'ναι τὰ παιχνίδια παιδιῶν, ὅλιν κ' ὅλιν!

Κι' ἂν τύχῃ παλικαρὶ κανένα ὅρι κοιτάξῃ, λογάκι μὴ πετάξῃ, ἄλλοι σὰς! ἄπ' τὰ χεῖμα.

Αὐτὰ κάθε γρηούλα... φωνάζει πού καὶ ποῦ, μὰ 'γώ... τὴν ὀλεσθεῖς υἱοῦ μὲ τὰ σταφύλια!

II.

Τὰ χεῖλάκια σου φιλοῦσαν ἄλλοτε, τὰ δροσερά, κ' ἀγγελοῦδι, μὲ φτερά, μαγεμένο σ' ἐκαλοῦσαν. Τώρα βλέπουνε τὸ στόμα, τὸ χλωρό καὶ σουφρωμένο, κ' ἀγγελοὶ σὲ λέν' ἀκόμα... ἄπ' τὴν κόλασι περμένο!

JUDAS EURANT

ΤΗΝ ΚΥΡΙΑΚΗ:

•Τ' ἀποκαλυπτήρια τῶν λογίων μας (Συνέχεια καὶ τέλος).

— «Ἐννοουμένην ἐν τῇ τῆς ἡλικίας ἡλικίᾳ» (ἄρθρον τοῦ κ. Γ. Γ. Σταματοπούλου).

— Ποίημα τοῦ Henri de Kermier (Μετάφρασι τοῦ κ. Στάθου Σταλάκη).

— Τραγούδι τοῦ Μαλακιάου

— Ναί.

— Τότε θὰ πῇ πὺς σὺ τῶν γραφῶν αὐτὰ; Ἦ; Καὶ ὁ πάτερ Γρηγόριος θυμωμένος τοῦ φέρνει κοντὰ στὰ μάτια ἕνα χαρτάκι. Καὶ στὸ χαρτάκι αὐτό, ποῦ μαζὶ μὲ τὸ πρόσφορο εἶχε φέρεῖ ὁ Ἀντρέας Ἀντρέιτς, ἦτο γραμμένο μὲ μεγάλη, μεγάλη γραμμάτι.

«Ἦ γὰρ ἀναπαύσεως τῆς ψυχῆς τῆς δούλης τοῦ Θεοῦ ἀπὸ τοῦ Μαρίας».

— Ναί, ἐγὼ τᾶγραφα... ἀπολογεῖται ὁ μπακάλης.

— Καὶ πὺς τόλμησες νὰ τὸ γράψῃς αὐτός; φθυρίζει σιγανὰ ὁ παπάς καὶ μεσ' τὸ φθυρίσμα τοῦ ἀκούεται ὁλος ὁ θυμὸς καὶ ὁλος ὁ τρόμος τοῦ ἐννοεῖται ἡ ψυχὴ του.

Ὁ μπακάλης τὸν κυττάζει σὰν βλάκας δὲν καταλαβαίνει τίποτε καὶ ἀρχίζει νὰ φοβάται: ποτὲ δὲν θυμάται νὰ μιλᾷς ἐπὶ ὁ πάτερ—Γρηγόριος μὲ τοὺς προδρόμους τοῦ Πέτρου—ἡ παρούδῃ! Κυττάζει ὁ ἕνας τὸν ἄλλον καὶ σιωποῦν.

Τόση μεγάλῃ εἶνε ἡ στενοχώρια τοῦ μπακάλη ποῦ τὸ παχουλὸ του πρόσωπο, ἀρχίζει νὰ ξεπλώνεται ἀπ' ὅλα τὰ μέρη, σὰν τὸ πρόβρι ποῦ τὸ χύνει χάρου.

— Πὺς τόλμησες; ξαναρωτᾷ ὁ παπάς.

Ο. ΝΟΥΜΑΣ, ΒΓΑΙΝΕΙ ΚΑΘΕ ΚΥΡΙΑΚΗ Μ' ΟΚΤΩ ΣΕΛΙΔΕΣ

ΠΟΥΛΕΙΤΑΙ: Στὰ κώσκια τῶν πλατειῶν Συντάγματος, Ὀμονόας, Ἐποικιογείου Οἰκονομικῶν, Σταθμοῦ Τροχιοδρόμου (Ὁφθαλματρείου), Σταθμοῦ Ὑπογείου σιδηροδρόμου (Ὁμόνοια).

Στὸν Heigard Markt, Ἐφ. Β. Τσαγγαρί. Ὁ «ΝΟΥΜΑΣ» δέχεται ἀπὸ τίς ἐπαρχίες καὶ τριμήνους συνδρομητές, μὲ δυὸ δραχμὲς προπληρωτέες τὴν τριμηνία.

ΦΑΙΝΟΜΕΝΑ

Κ Λ Ι

ΠΡΑΓΜΑΤΑ

ΠΕΤΡΙΑ

καὶ αὐτὴ τοῦ Δελιγλιανικοῦ κόμματος. Νὰ νομίζουν ὅλοι οἱ ὀπαδοὶ τοῦ καὶ νὰ κάνουν πὺς τὸ πῖστέον μιλᾷται, πὺς οἱ ἀντιθετοὶ τοὺς διασπαθίζουν τὸ δημόσιο ἢ τὸν Δημοτικὸ πλοῦτο καὶ πὺς πρέπει νὰρθοῦν αὐτοὶ στὰ πράγματα γιὰ νὰ πείσῃ ἡ διασπίθισις.

Μὲ τέτοιο πρόγραμμα ἐκλογικὸ ἐξεσπῶσσε καὶ ὁ Δελιγλιανικὸς κόμματος ἡσυχῆς μὲς κ. Κώστας ὁ Ἀγγελόπουλος. Μὲ πρόγραμμα ἀντιδιασπαθιστικὸ. Νὰ σώσῃ τὸν Δημοτικὸ πλοῦτο τὸν ἀγρίως διασπαθιζόμενον. Νὰ μὴς ἀπαλλάξῃ ἀπὸ τοὺς διασπαθιστάς. Νὰ τοὺς διασπαθίσῃ ὅλους πέρι πέρα. Ὁρατοὶ τὸ πρόγραμμα, ρονικτοειδές, καὶ παχὺτάτα τὰ λόγια, σὰν γουρουνόπουλα. Ἀλλὰ στὸ βάθος, τίποτε. Ἡ μὴλλον μὴ τερματίζῃ μπουρμπουλῶν, ἡ ὅποια δὲν λείπει ἀπὸ κανένα προεκλογικὸ πρόγραμμα εἴτε ὑποψήφιου δημάρχου, εἴτε ὑποψήφιου βουλευτοῦ, ὅταν μιλᾷται ὁ ὑποψήφιος αὐτὸς τύχῃ νὰ εἶνε καὶ Δελιγλιανικός.

Καὶ ἡ χιμικὴ ἀνάλυσις τῆς μπουρμπου...

—Τί... τί πράμα; ρωτᾷ καὶ ὁ Ἀνδρέας Ἀντρέιτς μὴν καταλαβαίνοντας.

—Καὶ δὲν τὸ νοῶμαι; φθυρίζει ὁ πάτερ Γρηγόριος καὶ σὰν σαστισμένος κάνει ἕνα βῆμα πίσω καὶ χτυπᾷ τὰ χεῖρά του.

Τὶ ἔχει; ἀπάνει οὗτος ὁμῶς σου τότε; Κεφάλι ἢ τίποτε ἄλλο; Δίνει σημεῖωση καὶ τὴν φέρνει σ' ἄγιο μέρος καὶ γράφει: «αὐτὴν μὴ λέξῃ ποῦ καὶ πὺς δρόμο δὲν κάνει νὰ τὴν λείει κανένας. Τὶ μὲ κυττάς; Τάχατες δὲν ξέρεις τί σημασία ἔχει αὐτὴ ἡ λέξη;

—Αἱ εἰνε γὰρ τὴν ἀσπὴ; φθυρίζει ὁ μπακάλης κοκκινίζοντας. Μὰ ὁ Θεὸς, μὲ τὴν θεϊκὴν του ἐσπλάγνια συγχώρησε μὴν ἀσπὴ... Τὴν πῆρε κοντὰ του, κ' ἐπειτα, κ' ἀπ' τὴ ζωὴ τῆς ἁγίας Μαρίας τῆς Αἰγυπτίας φαίνεται τί σημασία ἔχει αὐτὴ ἡ λέξη μὲ τὸ συμπάδει... Ὁ μπακάλης θέλει νὰ φέρῃ καὶ ἄλλο ἐπιχείρημα γιὰ νὰ δικαιολογηθεῖ μὰ τὰ μπλέκει καὶ σκουπίζει μὲ τὸ μαντί τὰ χεῖρά του.

—Ἔτσι λοιπὸν τὸ καταλαβαίνεις! ξεφωνίζει ὁ παπάς χτυπώντας τὰ χεῖρά. Μὰ ὁ Θεὸς ἐσυγχώρησε—καταλαβαίνεις; ἐσυχώρησε καὶ σὺ κατηγοροῦ; βρίζεις; ξεστομίζεις μὴ τρομερὴ λέξῃ καὶ γιὰ ποιὸν! γιὰ τὴν πεθαμένη τὴ θυγατέρα σου! Σὺ τὸ ξαναλέω Ἀντρέα, δὲν κάνει νὰ φιλοσοφῇς!

ἀλῶρας:—Ὁ Δημοτικὸς πλοῦτος δὲν διεσπᾷσθη, ἀπλοῦστα διότι δὲν ὑπῆρχε Δημοτικὸς πλοῦτος, γιὰ νὰ διασπαθισθῇ, ὅταν παρίλαβε τὴν Δημαρχίαν ὁ κ. Μερκούρης. Εἶνε τόσο κοντινὸ τὸ χρονικὸ διάστημα ποῦ ἐπέρασε ἀπὸ τότε, ὥστε ὅλοι ἐνοθυμώμεθα πὺς τῷ καιρῷ ἐκείνῳ ὁ Δῆμος μας ἦτο ἐποφιν πλοῦτος εἶχε τὴν ἀξίαν Ἀργεντινῆς δεκάρας, τὸν ἐκυνηγοῦσαν δὲ οἱ δανεισταὶ τοῦ μὲ τέτοια λύσσα, ὥστε λίγο ἐλάττω νὰ τὸν κερῆξουν καὶ σὲ κατὰστασι πτωχεύσεως. Ἦδὲς κατὰρῶθηκε τότε, μέσα σὲ τριήμερον χρόνον, ἀπὸ μουφλοῦζέμενος Δῆμος ποῦ ἦταν, νὰ γίνῃ τέτοιος, ὥστε νὰ τὸν παρακαλοῦν ὅλοι νὰ τὸν δανείσουν, ῥωτίστε τὴν κ. Κωστάκη νὰ σᾶς τὸ πῇ.

Ἀν ῥωτίστε τὸν κ. Μερκούρη, τέτοια ἀπάντησι, ἀπάνω κάτω, θὰ σᾶς δώσῃ:

—Ἀν εἶχα τὸ μαγικὸ ριῦδι τοῦ Μωσῆ στὰ χεῖρά μου κ' ἂν εἶχα τὸ θεϊκὸ χρίσμα νὰ πίνω χῶμα καὶ νὰ γίνεσαι χρυσάφι, θὰ σᾶς ἐφτεῖνα τὸ Δῆμο ἥπως τὸν ὄνειρο πὺς ὁ λ. εἶ ὁ πανίσχυρος ἀντιπαλός μου. Ἦγώ ὅμως μὲ τὰνθρώπινά μέσα ποῦ ἡμποροῦσα νὰ διαβῶ καὶ μ' ἄλλη τιν ἀνειπαλιτευτικὴ φλυαρίαν τοῦ κ. Καλλιόπην καὶ τῶν περισσοτέρων συναδέλφων τῶν, κατὰρῶθα καὶ νὰ κέρω ποῦ δὲν τὸ ἔκαμαν ἄλ' οἱ προκάτοχοί μου, καὶ κατὰρῶθα τὸ σπουδαιότερο ἀπ' ὅλα, νὰ ξεμουφλοῦξω τὸ Δῆμο καὶ νὰ τὸν φέρω σὲ μὴ τέτοια ἀνθρώρ κατὰστασι ποῦ νὰ κατὰρῶνται κ' αὐτὸν τὸν κ. Ἀγγελόπουλον ἦταν μεθύριο τοῦ τὸν παραδώσουν οἱ χιλιάδες τῶν θαυμαστῶν τοῦ καὶ τῶν ἀφώτιστων φιλῶν του!

Τὴν τελευταία φράσι, νὰ εἴθε ὑπερῆδαιος, πὺς δὲν θὰ κατὰρῶσῃ νὰ τὴν ἐκστομίσῃ ὁ κ. Μερκούρης, χωρὶς νὰ χιμωγελάσῃ ἐκφραστικῶτα.

Ο ἘΛΕΥΘΕΡΟΣ ΛΟΓΟΣ.

τῆς Βραζιλίας ἀναδημοσιεύων ἐπὶ: στίχες του, ὡς κῶνον ἄρθρον, ἕνα ἄρθρον τοῦ «Νουμά» ἐπιγραφόμενον «Ἐνα κόμμα δίχως ἀρχηγὸ» προσθέτει καὶ τὰκόλουθα, τιμητικώτατα γιὰ τὸ φύλλο μας:

«Ὁ ἔγκριτος συναδέλφος «Νουμάς» περὶ οὗ καὶ ἄλλοτε εὐφρονον μνησὶν ἐποιήσαμεθα ἀπὸ τῶν στηλῶν τούτων, τοῦ ὅποιου τὰ ζου-

Ναί, δὲν κάνει! Σὺν σούδινας ὁ Θεὸς μυαλό καὶ δὲν μπορεῖς νὰ τὸ διευθύνεις, πῶπαινε καὶ μὴ κάνεις τὸν ἔξυπνο.

—Μὰ αὐτὴ, πὺς τὸ λένε... μὲ συγχωρεῖτε, ἦτανε θεατρίνα! λέει στενοχωρημένος ὁ Ἀντρέας Ἀντρέιτς.

—Θεατρίνα! μὰ ὅ,τι καὶ ἂν ἦτανε, ἀφοῦ πέθανε πρέπει νὰ τὸ ξεχάσεις, καὶ ἄχι νὰ τὸ γράφεις σὲ σημειώσεις!

—Μάλιστα ἔχετε δικαίω! λέει ὁ μπακάλης.

—Ἐπιτίμιον θέλεις—βροντοφωνάζει ἀπὸ τὸ βάθος τοῦ ἱεροῦ ὁ διάκος κυττάζοντας περιφρονητικὰ τὸν Ἀντρέα Ἀντρέιτς, ὁ ἔπαυσε ἐπὶ τίς φιλοσοφίας! Ἢ κόρη σου ἦτανε ξεκουσμένη θεατρίνα. Ὅταν πέθανε ὅλος οἱ ἰσημερίδες τᾶγραφα... Ἦλχι κορίλλοσσε!

—Αὐτὸ βέβαια... ἀληθινὰ... μπουρμπουρίζει ὁ μπακάλης, ἡ λέξη δὲ στέκει, μὰ ἐγὼ δὲν τὸ ἔκανα γιὰ κατηγορία πάτερ—Γρηγόριε, ἤθελα μόνο νὰ τὸ βλέπατε γιὰ νὰ ξέρετε γιὰ ποιὸν νὰ παρακαλεῖτε. Μήπως δὲν γράφουν διάφορα ὀνόματα ἄξια σὰν νὰ ποῦμε τὸ βρέφος Ἰωάννης, ἡ πνιγεία Πελαγία, ὁ στρατιώτης Γρηγόρης, ὁ σκοτωμένος Πούλος καὶ ἄλλα πολλά;... Ἔτσι ἤθελα κ' ἐγώ...

—Δὲν στέκει, Ἀντρέα! Ὁ Θεὸς θὰ σὲ συγχω-